

КАРТИНА I-ВА.

(Змейт криствава сомуволено)

Змей (Към Луза) — До си туй замислена, Гарице?

Луза — (Само поглежда Змей)

Змей. — Шо за грижа! Войната за менъ е

Развлечение. Стрѣла ме не хваща!

Слѣдъ нѣкой денъ — азъ читавъ се връщамъ,

На челото съ лаври окрасено...

Луза. — И съсъ пруга Гарица избрана

(съ насмѣшка)

Змей. — Туй ли мѹчи моята парина?

Луза. — Познавамъ те. Харема шо имашъ,

Все туй си го попълнялъ отвесне,

Гдѣ кракътъ ти побѣдно е стѣпалъ,

Дѣ око ти е найлело хубостъ!

Змей. — И ти вървашъ, че отъ тебе друга

По красива на земята има!

Луза. — Познавамъ те, наобиданъ се скоро:

Гарица днесъ — слугина съмъ утрѣ!

Туй презъ нощъ ти направи съсъ Зора.

Змей (само поглежда и нѣдого иска да каже, а замолгово)

Луза. — Не бива змей да лѹже и крне!

Нали самъ потайво нащепна:

Иалъжешъ ли — змей не мой да облещъ!

Змей (изнемоган) — Кога съмъ ти тая тайна казалъ?

Луза. — Не помнишъ ли?... И само това ли?

А нали ми повѣри на самъ,

Че силата ти е въ крилната

Подъ мишници отъ всички шо криешъ!

Не съ трепетъ ли нащепна ~~и~~ словата:

Какъ бихъ могла мжъ да вкаменявамъ,

Когато ме погледне съ съблазньъ!...

Змей. — И това ли?

Луза. — (иронично)..... Не помнишъ ли? Змеятъ

Тогасъ пиянъ да е билъ, не вървамъ

Пиянъ да си!...

Змейт. — Кой не си забравилъ